

РЕШЕНИЕ

№ 7746

гр. София, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9861** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение № 3689/07.10.2022 г., постановено по НАХД № 74/2022 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 109 състав е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-029368/27.01.2020 г., издадено от Началник група към СДВР – Отдел „Пътна полиция“, с което на Р. Т. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000.00 лв. на основание чл. 178ж, ал. 1, пр. първо от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 58, т. 3 от ЗДвП, както и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 10.00 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от с.з.

Срещу решението е подадена касационна жалба от наказаното лице, с която се иска отмяна на съдебния акт и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление, като се поддържа, че изводите на първостепенния съд са погрешни и необосновани.

В съдебно заседание касаторът е представляван от адв. Н. Г. от Б., който поддържа жалбата, навеждайки доводи за несъставомерност на нарушението по чл. 58, т. 3 ЗДвП. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът не е заявил становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

След обсъждане и анализ на събраните в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателства е установено от фактическа страна, че на 24.12.2019 г. на автомагистрала № А-1 касаторът е управлявал лек автомобил марка „М.“ С500 4 М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]към [населено място], като на 5-ти километър навлязъл в лентата за принудително спиране. Това било възприето от служители на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, сред които и мл. Инспектор В. Ц., който в изпълнение на служебните си задължения се движел в същия участък от пътя, като бил изпреварен от нарушителя. Установено е, че последният е предприел маневра по завиване от крайна лява лента в аварийната лента, откъдето осъществил изпреварване на друго МПС, след което отново продължил движението си в средната лента от пътното платно. След оказано съдействие от служители на О“ПП“ СДВР, била извършена проверка, при която не била установена повреда на МПС или здравословен проблем на водача, който да е от естество да наложи влизането и движението в лентата за принудително спиране. По време на проверката водачът не представил на контролните органи контролен талон към СУМПС.

С оглед констатираното на водача бил съставен Акт за установяване на административно нарушение № 659722/24.12.2019 г., въз основа на който е издадено и процесното наказателно постановление.

Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 касационната инстанция обсъжда само посочените в жалбата или протеста пороци на решението. Според ал. 2 на цитираната разпоредба за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

В касационната жалба не са мотивирани никакви конкретни касационни основания, поради което в рамките на дължимата проверка следва да се извърши проверка единствено по отношение валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон на проверявания съдебен акт. Настоящият състав намира, че решението е валидно, допустимо и правилно.

На първо място съдът намира за нужно да отбележи, че разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП действително предвижда, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Тази разпоредба обаче е неприложима по отношение на съда в производствата по обжалване на наказателни постановления. Нормата е задължителна по отношение на административнонаказващия орган, като вследствие на редовно съставения АУАН за него възниква задължението да се произнесе по административнонаказателната преписка в месечен срок от получаването ѝ, както и да извърши действията визирани в ал. 2 и ал. 4 на чл. 52 от ЗАНН. Редовно съставените актове за установяване на административни нарушения имат обвързваща доказателствена сила и по отношение на органите, които са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 171, ал. 1 ЗДвП.

В преценката си дали да се издаде НП административнонаказващият орган се основава на фактическите констатации на акта за установяване на административно нарушение, които при условията на чл. 189, ал. 2 ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административни наказания се считат за верни до доказване на

противното. От друга страна, по силата на чл. 14, ал. 2 НПК, във връзка с чл. 84 ЗАНН в съдебното производство тези констатации нямат обвързваща доказателствена сила. Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 2 НПК, приложима по силата на препращащата норма на чл. 84 ЗАНН, доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. С оглед тази разпоредба съдът не е обвързан от посоченото в АУАН и в производствата по обжалване на наказателни постановления пред съда разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП АУАН не се ползват с доказателствена сила, а отразените в тях твърдения следва да бъдат доказани, като тежестта за доказване тежи върху наказващия орган, издал съответния правораздавателен акт, каквото е и процесното наказателно постановление. Тази позиция категорично е застъпена и в Постановление № 10/1973 г. на пленума на ВС. В този смисъл съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено.

Независимо от горното, съдът намира, че процесното нарушение е доказано по безспорен начин. Налице са писмени доказателства, от които се установява противоправното поведение на касатора, а изложените в АУАН обстоятелства се потвърждават и от разпитания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция свидетел. В тази връзка, съдът не е допуснал нарушение на процесуалните правила за анализ и преценка на доказателствата, както и при формиране на вътрешното си убеждение. Касационната инстанция изцяло споделя доводите на въззивния съд в тази насока като на основание чл. 221, ал. 2 изр. второ АПК съдът намира за ненужно да ги повтаря. Нарушенията са безспорно установени, като в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора не са допуснати нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на наказаното лице, като по същество съдът е приложил правилно материалния закон.

В обобщение съдът намира, че не са налице основания за отмяна на въззивното решение. Касационната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

За пълнота на изложението настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи също така, че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл. 348 НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения. Наред с това, измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл. 348 НПК, не фигурира сочената от касатора „необоснованост“ на съдебното решение. Необосноваността, като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл. 209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл. 63в ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл. 348 НПК и по реда на АПК.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3689/07.10.2022 г., постановено по НАХД № 74/2022 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 109 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.